RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 266.956 van 10 juni 2026
in de zaak A. 241.655/VII-42.476

In zake : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Raja Sehrish
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 april 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 302.521 van 29 februari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.844 van 3 mei 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2026.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Shaurnally Koumar, die *loco* advocaat Raja Sehrish verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 een derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 27 september 2023 een beslissing waarbij dit verzoek onontvankelijk wordt verklaard (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 302.521 van 29 februari 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep te verwerpen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het eerste middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel, dat hij herhaalt in de toelichtende memorie, de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Verzoeker stelt dat er eerst en vooral dient uitgeklaard te worden welk soort onderzoek de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te voeren bij een beroep in volle rechtsmacht tegen een onontvankelijk verklaard volgend verzoek om internationale bescherming en dat er dient gekeken te worden naar welk soort onderzoek de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest effectief heeft gevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft, aldus verzoeker, zelf aan dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt de voorgelegde elementen evenwel alsof het wel degelijk een beoordeling ten gronde

van verzoekers nood aan internationale bescherming zou betreffen, en niet een beoordeling van de vraag of er nieuwe elementen werden voorgelegd of aan de orde zijn, sinds verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeker verwijst naar arrest C-921/19 van 10 juni 2021 van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin het Hof verduidelijkt dat het onderzoek bij de ontvankelijkheidsbeoordeling van een volgend verzoek zich beperkt tot de toetsing of er elementen of bevindingen bestaan die nog niet werden onderzocht in het vorige verzoek om internationale bescherming. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is hier, behoudens andere bepalingen, als beroepsinstantie toe gehouden.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op pagina 17 van het bestreden arrest oordeelt dat verzoekers foto's over zijn verblijf in Turkije gemanipuleerd zouden kunnen zijn, en dat er dus aan dergelijke privé foto's een geringe bewijswaarde wordt toegekend, moet er geantwoord worden dat dit irrelevant is in dit stadium van het onderzoek. Hetzelfde geldt voor de verklaring op pagina 24 van het bestreden arrest dat verzoeker nergens *in concreto* aantoont dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De vraag is louter of de verklaringen, de documenten en de foto's in kwestie 'nieuw' zijn, en of ze de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor bescherming in aanmerking komt. Aan die laatste voorwaarde wordt, aldus verzoeker, onmiskenbaar voldaan.

Verzoeker meent verder dat het antwoord van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de aanvullende elementen, door hem aangevoerd, niet bevredigend is. Verzoeker herhaalt diverse van deze aanvullende elementen en besluit dat deze onmiskenbaar aangeven dat zowel individuele elementen, als het gegeven dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan met de machtsovername

fundamenteel veranderd is, aldus elementen uitmaken die de kans aanzienlijk verhogen dat een verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in het bestreden arrest kennelijk een andere mening toegedaan, maar dit berust op een gebrekkige lezing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest een onderzoek gevoerd naar de gegrondheid van het volgend verzoek en heeft zich niet beperkt tot de dubbele vraag of (a) er nieuwe elementen aan de orde zijn of werden voorgelegd en (b) die elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Beoordeling

5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

> "Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 'betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming' (hierna: richtlijn 2013/32).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt:

"Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.
Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip "nieuwe elementen of bevindingen" ter staving van een volgend verzoek bevat.
Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Kücükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C-921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande, stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn

> overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, […] dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. […]".

Deze uiteenzetting is niet in strijd met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet of artikel 40 van richtlijn 2013/32, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het Hof van Justitie oordeelt in het reeds geciteerde arrest C-921/19 van 10 juni 2021 inderdaad dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de ontvankelijkheid van volgende verzoeken in twee fases moeten onderzoeken.

6. Uit punt 4.4.1 van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de eerste fase van het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek vaststelt dat verzoeker "bijkomende documenten" aanbrengt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt vervolgens in punt 4.4.2 de verwerende partij bij waar zij vaststelt dat verzoeker "geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming […] in aanmerking komt." De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat in gevolge de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-facto*-regering, verzoeker de mogelijkheid moet krijgen om op passende wijze, relevante elementen aan te brengen, zodat een zorgvuldige, correcte en volledige *ex-nunc*-beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat hij geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken ontwaart, ondanks verzoekers beweringen dat hij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen. Het opnieuw voorleggen van PoR-kaarten en een schooldocument, werpt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op zich geen ander licht op de eerder gedane vaststellingen (in het kader van een vorig verzoek) dat deze documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Wat betreft de foto's die verzoeker bijbracht, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er vooreerst op dat aan dergelijke privéfoto's wegens de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan uit deze foto's, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet worden afgeleid waar of wanneer zij werden gemaakt. In punt 4.4.3. gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitvoerig in op de gewijzigde situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban en in punt 4.4.5 op de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in punt 4.4.7. van het bestreden arrest dat, "[h]et geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, […] verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet." Deze vaststelling is niet in strijd met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker betoogt dat aan de tweede voorwaarde met betrekking tot de kans om voor internationale bescherming in aanmerking te komen "onmiskenbaar voldaan" wordt en hij de overwegingen in het bestreden arrest hekelt als "niet bevredigend", terwijl hij nochtans verschillende elementen had aangevoerd waaruit de aanzienlijk grotere kans zou moeten blijken, nodigt verzoeker de Raad van State uit tot een herbeoordeling van de vraag of zijn verzoek aan deze voorwaarde voldoet, welke bevoegdheid hem als cassatierechter niet toekomt.

7. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. Verzoeker voert in een tweede middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

9. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten eerste" op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de update daarvan van 17 november 2022 en februari 2023 en naar het rapport "*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*" van 30 december 2022. Verzoeker heeft ook verwezen naar informatie van het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is

om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een "bijzonder hoge bewijslast" rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asieldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR "een hogere waarde" hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten tweede" op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het

bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten derde” op dat de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegenstrijdig is. In het bestreden arrest legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens uit hoe verzoend kan worden dat enerzijds de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan ontvlucht is, dat ze zouden denken dat hij geen islamitische waarden heeft en schandalen heeft gecreëerd tegen de islam, en dat Afghanen die gepercipieerd worden morele en religieuze normen overschreden te hebben hoog risico lopen om vervolgd te worden door de taliban, maar dat anderzijds verzoeker als Afghaan die Afghanistan ontvlucht is en in Europa heeft gewoond en er bescherming heeft gezocht tegen de taliban dit risico op de een of andere wijze toch niet zou lopen. Verzoeker herhaalt de kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het gevraagde onderscheid niet maakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico’s die zij lopen.

10. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen en dat het bestreden arrest het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade niet effectief onderzoekt en er ook geen voldoende antwoord op biedt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel de daadwerkelijke verwestering en niet zozeer de gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Volgens verzoeker worden beide categorieën door elkaar gehaald, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit zogenaamde gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek verzet en dat de taliban hem zouden zien als verrader en dat zo iemand riskeert te worden geconfronteerd met daden van geweld die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging. In dat verband herhaalt verzoeker de kritiek op het gebruik van een anonieme bron.

Het risico dient correct gekwalificeerd te worden, en het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek tot bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet is teruggekeerd na de machtsovername door de taliban, zou aanzien als politiek-religieus verraad, dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en aan ondervraging zal onderworpen worden door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij de lokale taliban.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op de kritieken van verzoeker noch op de stelling dat de taliban aan controleposten de telefoons controleren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zegt niets over het aangevoerde risico om te reizen naar verzoekers regio van herkomst en de risico's aan de controleposten. Betogen dat de beslissing van de asielinstanties "niet dienstig is" en geen terugkeerbeslissing inhoudt, vormt geen afdoende motivering. Bij elk verzoek om internationale bescherming dient te worden nagegaan wat het risico op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling is in de

hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Als verzoeker aanvoert dat het vaststaat dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gebruik zal moeten maken van documenten die hem identificeerbaar maken als iemand die terugkeert uit België/Europa en die werden afgegeven door een organisatie die een objectieve vijand is van de taliban, met name een afgescheurde ambassade die trouw is aan de voormalige republiek, en dat de taliban deze documenten zullen onderzoeken en dit een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling en foltering met zich meebrengt, dan dient dit onderzocht te worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat het tot de kern van de internationale bescherming behoort.

Gelet op het feit dat de taliban, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vermeldt, negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan verlaten hebben, kan verwacht worden dat de taliban een interesse zullen hebben in Afghanen die uit Westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken, en deze personen aan ondervraging zullen onderwerpen. Gelet op het feit dat het over een erg kleine groep gaat (er zijn immers nog geen afgewezen asielzoekers die uit Europa terugkeren), die duidelijk identificeerbaar en lokaliseerbaar is (direct identificeerbaar op de luchthaven), valt te verwachten dat het wel degelijk binnen de mogelijkheden zal vallen van de taliban om deze groep of een deel ervan te ondervragen.

Volgens verzoeker biedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief antwoord op zijn aangevoerde vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker acht artikel 3 EVRM *iuncto* artikel 13 EVRM geschonden doordat het bestreden arrest geen effectief antwoord biedt op de ingeroepen vrees in geval van terugkeer uit het Westen.

Ten slotte merkt verzoeker op dat hij bijzonder veel concrete informatie heeft aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen die hij heeft

bijgebracht met betrekking tot zijn persoon, door de taliban gepercipieerd zouden worden als politiek-religieus verraad.

11. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Nochtans wordt in het arrest *Sufi en Elmi* voor de toepassing van artikel 3 EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie "overwegend ('*predominantly*') veroorzaakt [is] door gedragingen van derden". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo's en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo's hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

12. In een vierde onderdeel merkt verzoeker op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet mag voorbijgaan aan het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b, van de vreemdelingenwet dat inhoudelijk gelijk is aan het risico op een schending van artikel 3 EVRM. In het bestreden arrest wordt er op pagina 25 met betrekking tot artikel 48/4, § 2 b, van de vreemdelingenwet louter verwezen naar de impact van de sociaal-economische situatie. Er wordt niet

ingegaan op het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift en de aanvullende nota op beroepen heeft. Het risico op onmenselijke en vernederende behandeling door de taliban werd (op het socio-economisch luik na) niet onderzocht.

Beoordeling

Algemeen

13. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

14. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 en de update van februari 2023 (“ten eerste”).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.3. en punt 3 van het bestreden arrest een opsomming van de door de partijen bijgebrachte landenrapporten. In punt 4.4.3. gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dieper in op verzoekers argument dat hij omwille van zijn verblijf in Europa problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt:

> “4.4.3.1. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.
> 4.4.3.2. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite

> meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'."

Daarna gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 4.4.3.3. "op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld" uitvoerig in op de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

Met de voormelde overwegingen en de analyse in punt 4.4.3.3. beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een "bijzonder hoge

bewijslast" zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Uit de verwijzingen naar concrete landeninformatie in het bestreden arrest blijkt bovendien, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook steunt op andere bronnen dan die van het EUAA.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

15. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders ("ten tweede"). Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op het aangevoerde onderscheid tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

In het bestreden arrest wordt in punt 4.4.3.3. geoordeeld dat "in het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat "niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan. Daarbij wordt ook rekening gehouden met hoe hij "gezien" en dus gepercipieerd zal worden. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 14 *supra*.

16. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de "anonieme bron", wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

17. Volgens verzoeker is de motivering van het bestreden arrest "ten derde" tegenstrijdig wat het risico betreft voor terugkerende Afghanen die in het Westen hebben verbleven, meer bepaald waar enerzijds wordt gesteld dat de taliban een slecht beeld hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan ontvlucht is en anderzijds wordt geoordeeld dat verzoeker geen risico op vervolging loopt omwille van zijn vlucht naar het Westen.

Met de overweging in punt 4.4.3.3. dat de negatieve perceptie ten aanzien van Afghanen die uit Europa terugkeren "kan" resulteren in stigmatisering, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds aan dat dit niet noodzakelijk steeds het geval zal zijn. Volgens het bestreden arrest dient dit *in concreto* te worden aangetoond. Het persoonlijk risico om als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd, dient aldus *in concreto* aannemelijk gemaakt te worden. Dit is volledig verzoenbaar met het argument dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd. Verzoeker toont op dit punt dan ook geen tegenstrijdigheid in de motieven aan.

In dat verband wordt opgemerkt dat verzoeker ook voorbij gaat aan de vaststellingen op grond van landeninformatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de taliban er een ambigue houding op nahouden tegenover terugkeerders en "anders [kijken] naar de elite […] die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen" en dat bij terugkeerders die een doelwit zijn, zulks veeleer verband lijkt te houden "met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen", terwijl verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor niet blijkt dat hij bij terugkeer een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

18. Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

19. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Uit het voorgaande (*supra* punt 15) blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. De Raad stelt expliciet dat "[d]oor louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim vier jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd." Verzoekers standpunt dat de maatstaf van gepercipieerde verwestering ten onrechte niet is

onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dan ook niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

20. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel in punt 16 *supra*.

21. Verzoeker hekelt de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn betoog omtrent het risico dat hij loopt als verwesterde Afghaan tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst “niet dienstig” zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omdat het arrest geen beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de verdere vaststelling dat verzoeker “een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt” en “dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dus niet dat een terugkeerder louter omwille van een afgewezen verzoek om internationale bescherming onder de interesse van de taliban zou komen of een risico zou lopen. Bijgevolg doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling. In het licht van het voorgaande kan de gehekelde passage niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

22. Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde verschil van het risico op mishandeling naargelang het gaat om Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, die terugkeren uit landen waar ze niet om internationale bescherming hebben verzocht of die terugkeren na migratie om economische redenen, dan wel om Afghanen die terugkeren uit Europa nadat ze er om

internationale bescherming hebben verzocht, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel in punt 15 *supra*.

23. In de mate dat verzoeker betoogt dat hij nochtans concrete informatie met betrekking tot zijn persoon had aangevoerd, toont verzoeker niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen rekening heeft gehouden. Voor zover verzoeker de Raad van State uitnodigt tot een herbeoordeling van de feiten, wordt herhaald dat dit een bevoegdheid is die de Raad van State als cassatierechter niet toekomt.

24. Verzoeker laat op het einde van het verzoekschrift nog gelden dat "geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM". Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

25. Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

26. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

27. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 4.4.5. eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie

niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, "tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor." Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan "[u]it de beschikbare landeninformatie […] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat "[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie […] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn" en dat "[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan […] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren". Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor".

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand "overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor", blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling "laat staan […] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor", doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

28. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er "een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen" was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, "waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe".

29. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo's en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat "internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe". Verder wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban "maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren". Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan "multidimensionaal" zijn en "het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren".

30. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

31. Het derde onderdeel van het derde middel is ongegrond.

Vierde middelonderdeel

32. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling van het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet niet louter beperkt tot een analyse van de socio-economische situatie.

In het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 4.4.4.2. dat "het […] niet ondenkbaar is dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling." Daarna onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de punten 4.4.3.4. en verder van het bestreden arrest de door verzoeker aangevoerde elementen en besluit dat hieruit niet blijkt dat verzoeker persoonlijk wordt geviseerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verzoeker "geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet." Uit deze voorgaande overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers individuele omstandigheden heeft onderzocht zowel vanuit het oogpunt van een vrees voor vervolging als van een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij heeft daarbij ook aandacht gehad voor verzoekers vrees om de aandacht van de taliban te trekken. Het middelonderdeel dat aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn voorbijgegaan aan het risico

op een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, mist feitelijke grondslag.

33. In zoverre verzoeker een schending aanvoert van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste middel.

34. Het vierde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

Conclusie

35. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tien juni tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bart Tettelin	**Carlo Adams**